

ERRUKIAREN JAUNGOIKOA

Errukiaren Urte Santua ospatzen ari gara. Ez dira asko izango Santa Teresitak baizen sakon eta dotore sentitu eta bizi izan dabenak Jaungoikoaren errukia. Ez ziran denpora ego-kiak. Jansenismoaren eraginez, lar kutsatuta egoan fede giroa. Bai Frantzian eta bai gure artean ere.

Ez orduan bakarrik baita gero ere. Adibidez, gure olerkari eta idazle eta Teresita hain maite izan eban Aita Santi Onaindiak, bere autobiografian, Nobiziaduko bere Maisuari buruz hau ere badino: “Aita ori erabat munduarentzat gu zelan onuragarri izan erakusten be egi-egiaz saiatzen zan. Pekatari da mundua, eta pekatuak Jainkoaren asarrea sumindu oi dau. Jainkoak berak ekarri gaitu gu komentura. Zertarako? Oiñaztarrietatik etxea zaintzen dauan oiñeztorratza lez izateko, goi asarrea arindu daikegun. Munduari on izan gakiozan geure eguneroko meza, otoitz, buru-auste ta ukapenak, jan-urri ta gaiñerakoak pekatarien alde eskintzen geuntsozan Jainkoari. Baita bakotxak bere gorputza astintzea be ‘Miserere mei, Deus’ salmua abesten gendun bitartean”.

Holako giroan bizi izan zan Teresita. Halan eta ere, Jaungoikoaren bildurrez eta eskrupuluz beterik bizi zan Bellière bere lagun kutunari, hauxe idazten deutso: “Ai, ene neba, zein gutxi ezagutzen diren Jesusen ontasuna eta haren maitzun errukitsua!” (TG 261). Eta kezka josita egoan bere ahizta

Zelinari badinotso: “Hau poza zorameneraino maite gaituena-rengatik munduaren begietan erotzat hartuak izatea!... Baina azken batez, gu ez gara lehenengoak! Herodesek Jesusi leporatu zion krimen bakarra zoraturik egotearena izan zen... eta nik ere hark bezala pentsatzen dut!... Bai, zoraturik zegoen; haren eromena, errege-aulki bihurtu nahi zituen hilkorren bihotz gaixoak bilatzean zetzan. Jesus, kerubinen gainean eserita dagoen aintzazko Erregea!... Jesus, beronen presentziari zeruek ezin eutsi diotena! Eroturik izan behar zuen gure Maitiak, lurrera bekatarien bila etorri eta bere lagun, bere kutun, bere pareko egiteko. Jesus, Hirutasuneko beste bi Pertsona Gurgarriekin hain zorionsua zena!... Guk ezingo ditugu sekula hark gugatik egin zituen erokeriak egin” (TG 169).

Baditu Teresitak beste hainbat testu zoragarri bere barneko Jaungoikoaren errukia eta maitasuna azaltzeko. Hiru testu hunkigarri nahi ditut aipatu. Bata hogeita bi urtegaz idatzita. Bestea hogeita hirugaz. Eta hirugarrena, hogeita laugaz, hau da, hiru-lau hilabete hil baino lehenago. Batak besteak baino barru-barruko bizipen ezin hobekoak dakarrez.

Maitasunagatik eta ez dardarka

“Oi, ene Ama maite, bai gozoa dela maitasunaren bidea! ezbairik gabe, baliteke erortzea, baliteke desleialtasunak izatea, baina maitasunak guztia zapore bereko eginik, laster eze-reztuko du Jesusi gaitzi izan dakioen guztia, bihotz barruan bake apal eta sakon bat besterik uzten ez duela...”

Hainbeste grazia jaso ondoren, ez ote dezaket nik ere kantatu salmogilearekin: Jauna ona da, haren errukia betikoa da? Uste dut izaki guztiek nire grazia berberak izan balituzte, inor ez litzatekeela Jainko onaren beldur izango, bestera baizik, maite izango luketela zoratzeraino; eta maitasunagatik eta ez dardarka, arima batek ere ez lukeela sekula onartuko hari atsekaberik ematea... Badakit, hala ere, arima guztiek ez du-

tena antzekoak izaterik; familia desberdinak izatea beharrezkoa da, Jainko onaren atributuatariko bakoitza ohoratzen. Niri bere erruki azkangabea eman dit, eta honen argitan ikusten eta gurtzen ditut Jainkoaren gainerako bikaintasunak!... Horrela, guztiak agertzen zaizkit maitasunez argitsu. Justizia bera ere (eta, agian, beste edozein baino areago) maitasunez jantzia iruditzen zait...

Zer poztasun gozoa Jainko ona zuzena dela pentsatzea; hau da, ezagutzen dituela gure ahultasunak, ongi ezagutzen duela gure izaeraren argaltasuna! Zeren beldur izan naiteke, ba, ni? Ai! Seme galduaren bekatuak halako ontasunez barkatzea aintzat izan zuen Jainko mugagabeki zuzenak, ez ote du, zuzena izan behar beti berarekin nagoen honekin...

Urte honetan, ekainaren 9an, Hirutasun Santuaren jaian, Jesussek nola maitatua izan nahi duen inoiz baino hobeki ulertzeko grazia hartu nuen.

Gogoan nituen nik beren burua Jainkoaren justiziari oparigaitzat eskaintzen zioten arimak, errudunentzat ziren zigorrak haiengandik alden du eta berengana erakartzeko. Eskaintza hau handia eta eskuzabala iruditzen zitzaidan, baina hori egiteko joera izatetik oso urrun nengoen ni. Oi, ene Jainko!, oi hu egin nuen neure bihotz barnetik, zure justiziak hartuko ote ditu soilik oparigaitzat eskainitako arimak?... Ez al du zure maitasun errukitsuak ere beraien beharrik?... Alde guztietan ezezaguna eta baztertua da. Zuk maitasuna oparo eman nahi diezun arimak, sorkarietara bihurtzen dira, beren joera ziztrinarekin zorion eske jardunez, zure besoetan murgildu eta zure maitasun mugagabea onartu beharrean... Oi, ene Jainko! Zure maitasun arbuiatua zeure bihotzean gelditu ote da? Zure maitasunari erreparitzat eskainitako arimak aurkituko bazenitu, uste dut, laster batean kiskaliko zenituzkeela. Uste dut zoriontsu zinatekeela, zugar dauden mugagabeko samurtasun olatuei eutsi beharrean izango ez bazina... Zure justiziari, lu-

rrean soilik isurtzen denari, hustutzea eder bazaio, zenbat ederrago ez ote zaio izango zure maitasun errukitsuari arimak kiskaltzea, zure errukia zeruetaraino altxatzen bada? Oi, ene Jesus! Neu izan nadila oparigai dohatsu hori; kiskali zeure erreoparia zeure jainko-maitasunaren suaz!...

Ene Ama maite, Jainko onari ni horrela eskaintzea onartu duzun horrek, ezagun zaizkizu nire arima gainezkatzera etorri diren graziatzko errekak, edo hobeki esateko, ozeanoak... Ai! Egun zoriontsu hartatik uste dut maitasuna barnera sartzen zaidala eta inguratu egiten nauela, uste dut maitasun errukitsu honek uneoro berrizatzen nauela, garbitzen duela nire arima, eta ez duela bekatuaren lorratzik uzten bertan; horregatik ezin dezaket garbitokiaren beldurrik izan... Badakit neurez ez nukeela ordain-leku horretara joaterik ere merezi izango, arima santuek soilik baitute harako sarrera. Baina badakit maitasun-sua garbitokikoa baino santutzaileago dela ere... Badakit Jesusek ezin digula opa guri alferriko sufrimendurik, eta ez lizkidakeela sentitzen ditudan guraririk sorraraziko haiek betetzekotan izan ezik...

Oi, zein gozoa den maitasun-bidea!... Nik bai nahi nukeela buru-uzterik osoenaz Jainko onaren borondatea betetzen saiatzea!"... (A Esk. 83i – 84i).

Arranoa eta txoritxo

“Jesus, Jesus, zu maitatzeko irrika hain atsegina bada, zer izango ote da hura edukitzea, Maitasunaz gozatzea? Nola irrika dezake nirea bezalako arima hain imperfectu batek Maitasunaren bete-betea edukitzea?... Oi, Jesus! Nire lehenengo, nire Adiskide bakar hori! Nik maite dudan BAKARRA zaren horrek, esaidazu, zer misterio da hau? Zergaitik ez dituzu gordetzen irrika, amaigabe horiek arima handientzat, goi-goietan hegan dabiltzan Arranoentzat?... Nik lumatxa leun batez soilik jantzitako txoritxo ahul baten antzera ikusten dut neure

burua. Ez naiz arranoa; begiak eta bihotza ditut soilik harenak, ezin txikiagoa naizen arren, tinko begitzera ausartzen naiz Jainko Eguzkiari, Maitasun-Eguzkiari, eta nire bihotzak Arranoaren gurari guztiak sentitzen ditu bere baitan... Txoritxoak hegan egin nahi luke bere begiak liluratzen dituen Eguzki distiratsu horrenganantz; bere anaia arranoak imitatu nahi lituzke, Hirutasun Santuaren jainko-sugarrreraino igotzen ikusten baititu... Ai! Bere hego txikiak astintzea da hark egin dezakeen guztia, baina hegan egitea, ez dago haren ahal izate txikiaren mende.

Zertan amaituko ote da? Penaz hilko ote da bere burua hain ezindua ikusirik?...Ez horixe! Txoritxoa ez da nahigabetu ere egingo. Buru-uzte ausartaz bere Jainko-Eguzkiari begira gelditu nahi du; ez luke jakingo ezerk ere hura beldurtzen, ez aizeak eta ezta euriak ere. Eta hodei ilunak Maitasun-Astroa estaltzera etorriko balira, txoritxoa ez litzateke lekuz aldatuko; badaki hodeietatik harantz, bere Eguzkiak argi egiten duela beti; haren argitasuna ez litzatekeela unetxo batean ere ilundu. Batzuetan, egia da, txoritxoa ekaitzak erasotua aurkitzen da; inguratzen duten hodeiak besterik ez dagoela sinistu uste du. Orduantxe da izaki gaixo eta ahularentzat poztasun oso-osoaren unea. Bai zoriona harentzat hala ere han gelditzea, bere fedeari ezkututzen zaion argi ikusiezinean begiak finkatzea!!!... Jesus, orain arte, ulertzen dut txoritxoari diozun maitasuna, ez baitu zure ondotik alde egiten...

Baina nik badakit, eta zuk ere badakizu, batzuetan sorkari txiki inperfektua, bere lekuan gelditu arren (hau da, Eguzkiaren izpien mende), bere zeregin bakarretik aldendu egiten da pixka bat, garautxo bat hartzen du ezker eta eskuinean, har txiki baten atzetik joaten da... Gero, ur-potxingotxo bat aurkiturik, bertan bustitzen ditu bere luma doi-doi eratuak. Gogoko duen lore bat ikusten du, eta haren izpiritu nimiñoa lorearekin jostatzen da... Hitz batez, arranoak bezala hegan egin ezinik, txoritxo gaixoa, lurreko huskerietan aritzen da

oraindik. Hala ere, bere okerkeria guztien ondoren, bere mi-seriengatik negar egiteko eta damuz hiltzeko bazter batean ezkutatu beharrean, txoritxo bere Eguzki maitearengana itzultzen da, bere hegotxo bustiak haren izpi ongileetara jarri, eta intziri egiten du enarak bezala. Eta bere kantu gozoan zehatz-mehatz esaten, kontatzen ditu bere desleialtasuna, bere buru-uzte ausartegian pentsatuz, honela eskumen handiagoa bereganatuko zuela, hobeki erakarriko zuela zintzoei ez baina bekatariei dei egitera etorri zen Haren maitasuna... Astro Gurgariak bere sorkaritxoaren txorrotxio negartiei entzungor eginenez jarraitzen badu, ezkutaturik jarraitzen badu... ba, orduan sorkaritxo bustirik geratzen da, ontzat dauka hotzak harturik egotea, eta areago oraindik, poztu egiten da berak, dena dela, merezi duen sufrimentu honengatik...

Oi, Jesus, bai zoriontsu dela zure txoritxo ahul eta txiki izanik! Zer gertatuko ote litzaioke handia balitz?... Ez duela sekula ere zure aurrean agertzeko, zure aurrean erdi lo egoteko ausardiarik izango... Bai, hau ere txoritxoaren ahultasun bat da, Jainko-Eguzkiari tinko begiratu nahi dionean, eta hodeiek izpi bat bera ere ikusten uzten ez diotenean; bere gogoz kontra, itxi egiten dira haren begitxoak, haren burutxoak hegapean gorde, eta gaixoa loak hartzen du, beti ere bere Astro maiteari tinko begira dagoelakoan. Esnatzean ez da deskontsolatzen; haren bihotztxoa bakean geratzen da. Bere maitasun-ofizioari ekiten dio berriro. Aingeru eta santuei dei egiten die, arranoak bezala, bere gurarien jomuga den Sugar kiskalgarriarengana hegaldatzen diren haiei. Eta arranoek, euren anaiatxoaz errukiturik, babestu, zaindu egiten dute, eta iheseragiten diete irentsi nahi luketen saiei. Txoritxo ez da deabruen irudi diren saien beldur. Ez da haien harrapakin izatekoa. Maitasun-Eguzkiaren erdian ikusten duen Arranoarena izatekoa baizik.

Oi Jainko-Hitz hori! Zu zara nik maite dudan Arrano gurgarria, ni erakartzen nauena! Zu zara erbesteko lurrera amilduz, sufritu eta hiltzea nahi izan duena, arimak Hirutasun-Doha-

tsuaren betiko Sutearen altzoraino erakartzeko. Zu zara, zeure betiko bizileku izango den ezin iritsizko Argirantz igorik, oraindik negarrezko aranean, ostia zuri baten irudipean gorde-rik jarraitzen duena... Arrano Betiereko hori, zeure jainko-sustantziak janaritu nahi nauzu ni, izaki gaixo hau, zure jainko-begiradak uneoro bizia emango ez balit, ezerezera izuliko nintzatekeen hau... Oi, Jesus, utz iezadazu esaten neure Ester onaren gainezkaldian zure maitasuna zorotasuneraino iristen dela! ...Nola nahi duzu, bada, zorotasun hau ikusirik, nire bihotza zureganantz ez abiatzea? Nola ezarri mugak nire konfiantzari?... Ai! Badakit santuek ere zuregatik zorakeriak egin zituztela; gauza handiak egin zituzten, arranoak ziren-eta...

Jesus, ni txiekia naiz guza handirik egiteko... eta nire zorakeria zure maitasunak oparizat har nazan itxarrotean datza... Nire zorakeria neure anaia arranoei, Maitasun-Eguzkiarantz Jainko-Arrano berberaren hegoekin hegan egitea eskatzean datza...

Zeuk nahi duzun arte, oi ene Maitea!, zure txoritxo indarririk eta hegorik gabe geldituko da. Begiak

zuregan josirik dituela jarraituko du beti; zure Jainko-begiradaz liluratua izan nahi luke; zure maitasunaren harrapakin bihurtu nahi luke... Egunen batean, hala itxaroten dut, Arrano Gurgarri hori, etorriko zara zeure txoritxoaren bila; eta harekin Maitasunaren Sugarreraino hegaldatuz, beti-betiko hondoratuko duzu bera opari gisa eskaini den Maitasun horren leizegorian...

Oi, Jesus! Ezin diedala esan nik arima txiki guztiei zein adierazgaitza den zure onberatasuna!... Nik sentitzen dut, ezinezko batez, nirea baino ahulagoa, txikiagoa den arima bat aurkituko bazenu, atsegin izango zenukeela hura oraindik grazia handiagoz betetzea, hark zure amaigabeko errukian uste osoz bere burua utziko balu. Baina zergaitik, oi Jesus, zure maitasun-sekretuak besteengana zabaltzeko gogoia? Zeu bakarrik ez ote zinen izan niri horiek erakutsi zizkidana? Eta ezin diezaizkiezu erakutsi besteei ere?... Bai, nik badakit, eta arrenka eskatzen dizut!... Zeure MAITASUNAREN duin izango diren opari txikien multzo bat hauta dezazula eskatzen dizut!... (B Esk. 4i – 5i) .

Matasunak maitasuna dakar

Zuk badakizu, oi ene Jainko, nik ez dudana sekula nahi izan zu maitatzea baizik; ez dut beste aintzarik irrikatzen. Zure maitasunak aurea hartu dit haurtzarotik, nirekin batera hazi da, eta orain haren sakona neurtu ezin dudan hondalea da. Maitasunak maitasuna erakartzen du; horregatik, ene Jesus, nire maitasuna zuregana amiltzen da; erakarzen duen hondalea bete nahi luke, baina ai!, ez da itsasoan galdutako ihintz-tanta bat bera ere... Zuk maitatzen nauzun bezala maitatzeko, zeure maitasuna bera eskatu beharko nizuke maileguz. Orduantxe soilik gelditzen naiz lasai.

Oi, ene Jesus! Beharbada, begitazioa izango da, baina uste dut ezin duzula maitasunez gehiago bete arima bat nirea bete

duzuna baino. Horregatik, niri eman dizkidazunak ni maitatu nauzun bezala maita ditzazula eskatzera ausartzen naiz. Egunen batean, Zeruan, ni baino gehiago maitatu dituzula ikusiko banu, poztu egingo nintzateke, oraintxerik aitortuz arima hauek nireak baino askoz gehiago merezi dutela zure maitasuna. Baina hemen behean ezin dut buruan sartu maitasun-neurrigabetasun handiagorik zuk niri dohanik, nire aldetiko inolako meriturik gabe, ematea nahi izan duzuna baino... (...)

Ene Ama maitea, orain Maitearen lurrinen usaina nik nola ulertzen dudan esan nahi nizuke. Jesus Zerura igo denez gero, nik ezin niezaioke hari jarraitu utzi dituen oinatzetatik izan ezik. Baina bai argitsuak, bai lurrintsuak direla oinatz horiek! Ebanjelio santuan begiak ezarri orduko, berehala hartzen dut Jesusen bizitzaren usain gozoa eta badakit zein aldetatik korritu... Ez naiz lehiatzen lehen tokia hartzera, azkenengoa hartzera baizik. Fariseoarekin batera aurreratu beharrean, uste osoz beterik errepikatzen dut zergalariaren otoitz apala. Baina, batez ere, Madalenaren jokaera imitatzen dut; haren ausardia harrigarria, edo hobeki esan, Jesusen bihotza liluratzen duen eta nirea zorutzen duen haren ausardia amoltsua.

Bai, ni ziur nago egin daitezkeen bekatu guztiak neure kontzientziaren gain banitu ere, bihotza damuaren damuz urraturik joango nintzatekeela Jesusen besoetan neure burua uztera, berarengana itzultzen den seme galdua zein maite duen ongi dakit-eta. Ez da izan Jainko onak, bere *errukiaz aurre harturik, nire arima bekatu astunetik gorde duelako ni barengana* igotzea, konfiantza eta maitasunagatik baizik” (C Esk.35a – 37a).

Amaiera

“Guk ezagutu eta sinistu dogu Jaungoikoak deuskun maitasuna. Jaungoikoa maitasuna da” (1Jn 4, 16). Ze ederto eta egoki dagokiozan Santa Teresitari Bibliaren berba honeek. “Errukiaren Urte Santuan”, merezi dau Santa gazte honen Jaungoiko errukitsuaren barne bizipen pozgarria eskertzea.

Apartekoa dogu Teresita! Argia! Hunkibera! Samurra! Otzana! Jeniala!

A. Olea